

рената фигура на Исуса, прѣкръсти се бавно, спокойно, все тъй спретнатъ, високъ и строенъ, какъвто си бѣше. Той се обърна, и ако общеприетиятъ обичай не искаше да се пази тържествено и скръбно приличие, мнозина може би щѣха да забѣлѣжатъ и да пришепнатъ на съсѣдитѣ си, че очитѣ му изглеждаха влажни, а лицето му — разстроено и приблѣднило.

XIX

Минаха се една-двѣ седмици. Слѣдъ проливния дъждъ, който падна прѣзъ нощъта, когато стана обирътъ въ черквата, отново се повърнаха горещинитѣ, по-тежки и по-задушни, отколкото прѣди. Но никой не се оплакваше отъ тѣхъ. „Врѣмето му е“, говорѣха, „нека е горещо, хлѣбъ се пече сега“. Хлѣбътъ — това бѣха хранитѣ, които зрѣеха вече. И наистина, гжсти, сочни и зелени доскоро, каквото бѣше и цѣлото поле, тѣ почнаха постепенно и незабѣлѣзано да поблѣдниѣватъ и да се изпъстрятъ съ по-голѣми и по-голѣми жълти петна. Рѣдко пробѣгваха свѣтли и буйни талази по тѣхъ. Неподвиженъ и нажеженъ, въздухътъ лжкатушно трептѣше и отъ небето сѣкашъ се струеше жаръ. Притихнали, съ наведени къмъ земята класове, орѣдѣли, съ сбита и суха земя между стѣблата имъ, нивитѣ глѣхнѣха въ нѣкаква страдна умора, жадни сега за слънце тъй, както по-рано бѣха жадни за влага. Прѣзъ тия дни въ полето стоеше най-дълбока и безмълвна тишина. Като че никакъвъ звукъ, никаква пѣсень дори не трѣбваше да смути великото таинство, което се извършваше. Въ най-голѣмата жегата по пладне чуваше се да пици само жетварътъ, — пронизителни и остри звуци, които сѣкашъ излизаха отъ нагорещена желѣзна струна. Цѣлиятъ просторъ тлѣеше и горѣше като една огромна пещъ. Непрѣкъснато единъ слѣдъ други прозвучаваха и замлѣкваха тия металиче-